QVÆSITA

Miſſionariorum Chinæ, ſeù Sinarum, Sac. Congregationi de Propaganda Fide exhibita,

CVM RESPONSIS AD EA:

Decreto eiuſdem Sacræ Congregationis approbatis.

Infraſcriptæ Propoſitiones, à Sacra Congregatione de Propaganda Fide ad Sanctum Officium tranſmiſſæ; fuerunt à Patribus Qualificatoribus eiuſdem Sancti Officij, qualificatæ vt infrà.

PRIMO. Vtrum Chriſtiani Chinenſes ſint obligati ad obſeruantiam Iuris poſitiui, quantùm ad ieiunia, confiteri ſemel in anno, & communicare, Feſta ſeruare, eo modo quo obligantur Indi in noua Hiſpania, & in Inſulis Philippinarum, iuxta diſpoſitionem Papæ *Pauli Tertij* pro Indis Occidentalibus, & Meridionalibus.

Cenſuerunt Ius poſitiuum Eccleſiaſticum de ieiunijs abſolutè obligare Chinenſes Chriſtianos, & à Miſſionarijs, hoc eſſe illis enunciandum. Attenta verò Regionum, & Perſonarum qualitate, locum eſſe, ſi Sanctiſſimo placuerit, diſpenſationi, quæ fuit aliàs à fel. rec. *Paulo Tertio* Indis conceſſa; qua obtenta, ſatagant Miſſionarij Sanctæ Matris Eccleſiæ pietatem illis patefacere, quibus ea, quæ in vniuerſum indixit, magna ex parte benignè remittit, & indulget.

Cenſuerunt etiam, præfatos Chinenſes, obligari ad Sacramentalem Confeſſionem ſemel in anno, & Miſſionarios huiuſmodi obligationem debere eis notificare.

Idem prorsùs cenſuerunt quo ad Sacram Communionem ſemel in anno ſumendam. Quo verò ad executionem tempore ſtatuto, hoc eſt, in Paſchate, id eſſe intelligendum, niſi legiti-

mum adiit impedimentum, aut graue periculum immineat. Curandum tamen vt infra duos, vel tres menſes, ante, vel poſt, Paſchati proximos, quatenus ſine diſcrimine fieri poſſit, ſin minùs alio quouis tempore infra decurſum vnius anni à Paſchate inchoandi omninò communicent.

Demùm cenſuerunt Chinenſes ad fidem conuerſos teneri omninò feſta ſeruare, Miſſionarios etiam teneri, hoc eis notificare: locum tamen eſſe, ſi Sanctiſſimus annuat, limitandi eis numerum dierum feſtorum, iuxta formam Priuilegij à *Paulo Tertio* Indis conceſſi.

Secundò. Vtrùm in prædicto Regno Miniſtri Euangelici pro nunc ſaltem, in Sacramento Baptiſmi poſſint abſtinere ab imponendo Mulieribus, Oleum Sanctum Cathecumenorum, ſputum in auribus, & ſal in ore. Inſuper, & non adminiſtrare eiſdem Mulieribus Sacramentum Extremæ Vnctionis. Et ratio dubitandi eſt, quia Chinenſes, magno zelo ducuntur erga Vxores, filias, & alias Mulieres, & ſcandalum ſument ex huiuſmodi actionibus.

Cenſuerunt, & Sacramentalia in Baptiſmo Mulierum eſſe adhibenda, & Extremam Vnctionem eſſe Mulieribus conferendam; nec ſufficere motiuum in dubitatione expreſſum, vt Miſſionarij quantùm in ſe eſt ab his abſtineant. Curandum ergo vt tàm ſalubres ritus, & cæremoniæ introducantur, & obſeruentur; ac Miſſionarij tali circumſpectione illa adminiſtrent, Homineſque talibus inſtruant documentis, vt ab omni ſuſpicione inhoneſtatis liberentur.

Tertiò. In præfato Regno lege ſtabilitum eſt, vt in mutuo triginta pro centum accipiatur, abſque reſpectu lucri ceſſantis, aut damni emergentis. Quæritur vtrum Chinenſibus ſit licitum pro pecuniarum ſuarum mutuo, licèt non interueniat lucrum ceſſans, aut damnum emergens, prædictam pro centum triginta quantitatem Regni lege taxatam, accipere: Et cauſa dubitationis eſt, quia in recuperanda pecunia eſt aliquod periculum, ſcilicet, quod qui accipit mutuatum fugiat, vel quod tardet in ſoluendo, vel quod neceſſarium ſit coram Iudice repetere, vel propter alia huiuſmodi.

Cenſuerunt, ratione mutui immediatè, & præcisè nihil eſſe accipiendum vltra ſortem principalem; ſi verò aliquid accipiant ratione periculi probabiliter immittentis, prout in caſu, non eſſe inquietandos, dummodò habeatur ratio qualitatis

tis

tis periculi, & probabilitatis eiuſdem, ac ſeruata proportione inter periculum, & id, quod accipitur.

Quartò. In Vniuerſo Chinarum Regno domus publicas vſuris deputatas reperiri res eſt vſitata, in quibus Vſurarij publici, facta ſub pignorum cautione, pecuniam ſuam, ſumpto lucro, ad vſuram dare ſolent; ea tamen conditione, vt pro vno Ducato ſingulis menſibus tantum quid accipiant; & ſi tantis elapſis annis pignorum Dominus pro ijſdem recuperandis pignoribus, ſoluta principeli pecunia cum lucro non redierit, actionem, & dominium, quod habebat in ſuis pignoribus illicò amittant. Iſtæ autem domus, Reipublicæ neceſſariæ ſunt, & quamuis Vſurarij vitam vſurariam dimittere velint, à non deſiſtendo à prædictis vſuris, Iudicis authoritate compelluntur. Quæritur vtrùm, ſi huiuſmodi Vſurarij conuerti velint ad fidem, poſſint baptizari manendo in ſuo ſtatu vſurario propter cauſam ſupradictam; vel quid nam in tali caſu agendum ſit.

Cenſuerunt, Chinenſes in ſtatu vſurario permanentes, baptizari non poſſe: ſi verò Iudicis authoritate compellantur ad proprias pecunias mutuandas, poſſe aliquid accipere, etiam recepto pignore vltra ſortem principalem, tùm ratione oneris, quod ſubire coguntur, tum ratione curæ in cuſtodia pignorum, lucri quoque ceſſantis, & damni emergentis: tempore autem præſtituto, ſi ex venditione pignorum aliquid ſuperſit ſorti principali, & lucro ex cauſis prædictis iuſtè acquiſito; Domino pignoris eſſe reſtituendum.

Quintò. Vtrum prædictorum Vſurariorum filij, ſi quando in hæreditatibus eorum ſuccedunt, iàm Chriſtiani exiſtunt, teneantur ad reſtitutionem eorum, quæ Pater ex vſuris accepit, in toto vel in parte, iuxta malè acceptorum exceſſum, & ſi huiuſmodi vſurariorum filij hæredes, iam Chriſtiani, à Republica, vel à Iudice compellantur ad publicas vſurarum domus Patrum aperiendas, & ſubſtentandas; quid in hoc caſu Miniſtri Euangelij pro ſanandis iſtorum conſcientijs, facere debent?

Cenſuerunt Filios hæredes Vſurariorum teneri, à Patribus ex vſuris illicitè acquiſita reſtituere, certis quidem Dominis, ſi certi ſunt, ſin minus iuxta regulas à Doctoribus traditas: Actualem verò reſtitutionem à Doctis, Pijs, & Prudentibus Viris eſſe dirigendam. Quo ad ſecundam partem hu-

ius dubitationis, iam reſponſum eſt in proximè ſuperiori reſolutione.

Sextò. In Populis, & Ciuitatibus illius Regni mos eſt imponendi quaſdam diſtributiones, quæ à Populis vicinis exiguntur, vt in Paſchate noui anni, in Sacrificiis, & Demoniorum ſuorum Idolatrijs, & Inuitationibus, ac Conuiuijs in eorumdem Templis præparatis, ſimulque in feſtiuitatibus, alijſque indifferentibus pro Populi lætitiæ demonſtrationibus expendantur. Quæritur vtrum Chriſtianis, ac Miniſtris eorum (à quibus etiam tanquam à Populis vicinis poſtulant) licitum ſit, pro nunc ſaltem, pro huiuſmodi rebus contribuere; nam ſi Chriſtiani ad hoc non contribuerint, tumultus aliquis contra Chriſtianos inter Gentiles fiet.

Cenſuerunt poſſe Chriſtianos Chinenſes pecunias contribuere, dummodò per huiuſmodi contributiones non intendant ad actus idololatricos, & ſuperſtitioſos concurrere, ſuppoſita cauſa, quæ narratur in dubio; præſertim præmiſſa ſi commodè fieri poteſt proteſtatione, quod impoſita tributa præſtant in ordine tantùm ad Populi lætitiam, & ad actus indifferentes, vel ſaltem Cultui Religionis Chriſtianæ non repugnantes.

Septimò. In omnibus illius Regni Ciuitatibus, & Villis, Templa cuidam Idolo *Chìm hoàm* dicto erecta, ac dicata repetiuntur, quod fingunt Chinenſes eſſe Protectorem, Regentem, & Cuſtodem Ciuitatis, ſtabilitaque Regni lege ordinatur, vt omnes Gubernatores Ciuitatum, & Villarum, (quos Mandarinos vocant) quando Regiminis poſſeſſionem aſſumunt, & anni decurſu bis in menſe ſub pœna priuationis ab Officio, Templa adeant præfata, ibique ante dicti Idòli Altare proſtratis, genibus flexis, capiteque ad terram vſque inclinato Idòlum illùd odorent, ac venerentur, eidem candelas, odoramenta, flores, carnes, vinumque in Sacrificium offerant; & cum ſui Regiminis poſſeſſionem accipiunt, ante prædictum Idolum iurant, de rectè adminiſtrando, & ſi contra fecerint ſe ſubmittunt ſupplicio ab Idòlo infligendo, ſimulque ab illo petunt modum, & normam benè gubernandi, & alia huiuſmodi, Quæritur, vtrum attenta iſtius gentis fragilitate, tollerari poſſit pro nunc, quod tales Gubernatores Chriſtiani deferant quandam Crucem, quam occultè inter Altaris Idòli flores, vel in mani-

bus proprijs reponant, & facere (intentione, non ad Idolum, ſed ad Crucem directa) omnes illas genuflexiones, reuerentias, & adorationes ante Altare illud, exteriùs tantum, & ficté; omnem cultum interiùs, & in corde, ad Crucem dirigendo? Quia ſi huiuſmodi Gubernatores cogantur ad hoc non faciendum, priùs apoſtatabunt à fide, quàm relinquant officium Regiminis.

Cenſerunt, nullatenus licere Chriſtianis, huiuſmodi actus publicos cultus, aut reuerentiæ tribuere Idolo, prætextu, vel intentione Crucis, quam, vel manu geſtant, vel in Altari inter flores abſcondunt.

Octauò. In prædicto Regno habent Chinenſes quemdam Magiſtrum in Philoſophia morali litterarum, qui olìm diſceſſit à vita, vocatum *Kùm fù çù*, qui ob doctrinam, regulas, & documenta, adeò in toto Regno acceptus eſt, vt tàm Reges, quàm omnes alij cuiuſcumque conditionis, & gradus ſint, ſibi proponunt imitandum, & ſequendum, ſaltem quo ad ſpeculatiuum, & tanquam Sanctum venerantur, & laudant; in omnique Ciuitate, & Villa, præfato Magiſtro Templa ſunt erecta: Gubernatores verò bis in anno tenentur in eius Templo, ſolemne Sacrificium offerre, Sacerdotis ipſimet gerentes officium; & ſine ſolemnitate, in anni decurſu, bis in menſe; concurruntque cum illo aliqui ex litteratis pro adminiſtratione eorum, quæ in tali Sacrificio offerunt; quæ quidem ſunt, Sus vnus integer mortuus, capra vna integra, candelæ, vinum, flores, odores, &c. Item omnes litterati, quando accipiunt gradum, debent ingredi Templum iſtius Magiſtri, & facere genuflexiones, & offerre ante eius Altare ex candelis, & odoribus. Totus iſte cultus, ſacrificium, & reuerentia ſecundum omnium illarum Gentium formalem intentionem, dirigitur in gratiarum actionem pro bonæ ipſius relictis doctrinæ documentis, atque vt ab eo impetrent ex ipſius meritis optimi ingenij, felicitatem Sapientiæ, & Intellectus. Quæritur, vtrum Gubernatores, qui Chriſtiani ſunt, vel fuerint, & litterati, vocati, & coacti poſſint ingredi præfatum Templum, facere tale ſacrificium, vel aſſiſtere huiuſmodi ſacrificio, vel facere genuflexiones ante Altare illud, vel accipere aliquid de Idolotitis, & oblationibus illis, maximè, quia putant illi Infideles, quod quicumque

manducauerit ex talibus Idolotitis, habebit progreſſum magnum in ſuis litteris, & gradibus; & ſi portantes Crucem in manibus, poſſint licitè hoc facere, eo modo, quo dubitationi ſuperiori dictum eſt; quia ſi hoc illis prohibeatur erit tumultus in Populo, Miniſtri Euangelij in exilium mittentur, & conuerſio Animarum impedietur, & extinguetur.

Cenſuerunt, non licere, nec poſſe aliquo prætextu contento in dubio Chriſtianis permitti.

Nonò. Inuiolabilis obſeruantiæ mos eſt apud Chinenſes tanquam doctrina à ſupradicto Magiſtro *Kùm fù çù* tradita, quòd in omnibus Chinæ Populis, Templa conſtructa habeant, Auis, & Progenitoribus ſuis defunctis dicata, & in vnoquoque eorum, omnes qui eiuſmodi familiæ ſunt, bis in anno congregantur, vt præfatis ſuis Progenitoribus ſolemnia Sacrificia faciant magno ceremoniarum apparatu; & in Altari multis candelis, floribus, & odoribus adornato, Imaginem, ſiue effigiem Parentis, vel Aui defuncti collocant, in quo Sacrificio inuenitur, & qui facit Sacerdotis officium, & Miniſtri illius, offeruntque carnes. vinum, candelas, odoramenta, capita caprarum &c. Hoc autem Sacrificium ex communi illarum Gentium intentione, dirigitur, vt præfatis eorum Progenitoribus gratias reddant, honorem, & reuerentiam exhibeant ob Beneficia ab eis accepta, & ob illa, quæ ab eis accipere ſperant; Vndè ante Altare proſtrati deprecationes multas faciunt, poſtulantes ſanitatem, longam vitam, abundantiam fructuum, filiorum multiplicationem, proſperitatem magnam, & vt ab omnibus aduerſitatibus liberentur: Quod quidem Sacrificium in domibus ſuis, & in ſepulchris Mortuorum etiam fit, minore tamen ſolemnitate. Quæritur, vtrum Chriſtiani fictè, & exteriùs tantùm, vt ſupra dictum eſt, poſſint aſſiſtere huiuſmodi Sacrificio, vel exercere aliquod Miniſterium in illo cum Infidelibus commixti, ſiuè in Templo, ſiuè in domo, vel Sepulchro, publicè, vel priuatìm, vel quonam modo hoc poterit permitti Chriſtianis illis; nè ſi omninò prohibeantur hoc facere, fidem perdant, vel vt meliùs dicam, auertant ſe ab actionibus exterioribus Chriſtianorum.

Cenſuerunt, Chriſtianis Chinenſibus nullatenùs licere, fictè, vel

exte-

exteriùs aſſiſtere Sacrificijs in honorem Progenitorum, neque eorum deprecationibus, aut quibuſcumque ritibus ſuperſtitioſis Gentilium ergà ipſos; multò minùs licere circa præfata, Miniſterium aliquod exercere.

Decimò. Chinenſes Chriſtiani aſſeuerant, quòd in oblationibus ſupradictis ſolummodò intendunt, Progenitoribus ſuis Defunctis illam exhibere reuerentiam, & illa offerre, ac ſi ijſdem viuentibus exhiberentur, & in memoriam tantùm, ac reuerentiam Primogeniturae, & Generationis; & ſi illi viui extitiſſent, eadem illis præſentarent, vt illis oblatis veſcerentur, vel ſubſtentarentur, & ea offerunt abſque alia intentione, vel rogatiuarum ſpe, cum ſciant illos mortuos eſſe, earumque Animas in Inferno ſepultas. Quæritur, vtrum, ſi hæc inter Chriſtianos tantummodò fierent abſque alio Gentilium conſortio, in Templis, Domibus, vel Sepulchris, ponendo, & collocando aliquam Crucem in Altari præfatorum Defunctorum dirigendo ad illam ſuam intentionem, ità tamen, quòd Progenitorum Imagini nihil tribuant, niſi honorem, & reuerentiam filialem, quam (ſi viui extitiſſent) illis commeſtibilibus, & odoriferis rebus exhiberent, vt ſic Populo ſatisfaciant. Vndè, hoc eſt, quòd queritur, vtrum hoc pro nunc, vt inconuenientia euitentur tollerari poſſit.

Cenſuerunt conſequentèr ad ea, quæ ſuperiùs dicta fuerunt, præmiſſa non poſſe ſaluari, ſiuè per appoſitionem Crucis, ſiuè, proptèr abſentiam Gentilium, ſiuè per intentionem, Actus de ſe illicitos, & ſuperſtitioſos ad Cultum veri Dei dirigentem.

Vndecimò. Ad memoriam Progenitorum ſuorum conſeruandam vtuntur Chinenſes qnibuſdam Tabellis, in quibus nomina ſuorum defunctorum ſcripta ſunt, quas vocant eſſe Animarum ſedes, exiſtimantes Animas Defunctorum veniſſe, & aſſiſtere in illis Tabellis ad recipiendum Sacrificia, & oblationes, & præfatæ Tabellæ ſunt collocatæ in proprijs Altaribus cum Roſis, Candelis, Lampadibus, & Odoramentis & coram ipſis Tabellis, genuflexiones, orationes, & deprecationes faciunt, expectantque auxilium ab illis Defunctis concedendum in ſuis neceſſitatibus, & laboribus. Quæritur, an Chriſtianis licitum ſit, omnibus Gentilitijs ſuperſtitionibus,

& er-

& erroribus poſtpoſitis , vti pro nunc præfatis Tabellis,illaſque inter Domini, Sanctorumque Imagines, & in eodem Altari collocatas habere, vel in alio ſeparato cum ornatu ſupradicto ad hoc, vt Gentilibus ſatisfaciant; vel poſſint facere ſupradictas deprecationes, & ſacrificia cum intentione ſupradicta.

Cenſuerunt, omninò non licere habere illas Tabellas in vero, & proprio Altari Maioribus dicato, multò minùs deprecationes, & Sacrificia eis offerre, licèt occulta, & ficta intentione.

Duodecimò. Quandò in illo Regno aliquis mori contingat, ſiuè Chriſtianus ſit, ſiuè Gentilis, pro inuiolabili more habetur, in Domo Defuncti quóddam Altare præparare, in eodemque Imaginem Defuncti, ſeù Tabellam ſupradictam collocare cum ornatu odorum, florum, & candelarum, retroque Cadauer Feretro incluſum ponere: omnes autem, qui ad condolendum Domus illas ingrediuntur; coràm præparato Altari, & Defuncti Imagine, ter, vel quater genuflectunt, humi ſeſe proſtrantes Capitibus, vſque ad Terram demiſſis, aliquas ſecum Candelas aſportantes, & odoramenta, vt in præparato illo Altari, coràm Defuncti Imagine conſummentur, & comburantur: Queritur, vtrum licitum ſit Chriſtianis, & præcipuè Miniſtris Sancti Euangelij, attento mutuo beneuolentiæ ſigno, & Amoris, ſupradicta facere, maximè quando Defuncti ſunt ex nobilioribus Populi.

Cenſuerunt, Poſito quod Menſa parata ſit quædam Tabula, non autèm verum, & proprium Altare; ſi cætera continentur intra limites obſequij ciuilis, & politici, eſſe toleranda.

Tertiodecimò. Queritur, Vtrum Cathecumenis paratis iam ad Baptiſmum ſuſcipiendum, debeant Miniſtri declarare, & apertè, & in ſingulari docere, eſſe illicita Sacrificia, & omnia ſupradicta, quamuis ex hoc ſequantur inconuenientia, ſcilicèt, deſiſtere à ſuſceptione Baptiſmatis, perſequutiones, Mors, vel Exilium Miniſtrorum Euangelicorum.

Cenſuerunt, Miniſtros Euangelicos teneri docere, Sacrificia omnia, præterquàm ſoli Deo eſſe illicita, Cultum Demonum, & Idolorum eſſe relinquendum, & quæcunque huiuſmodi Cultum concernunt eſſe falſa, & Chriſtianæ Fidei repugnantia; Ad ſingularia verò deſcendendũ, proùt in Cathecu-

cumenis Ingenij promptitudo, aut ruditas exiget; alijſq;circunſtantijs, conſuetudibus, ac periculis perſpectis.

Quartodecimò. Chinarum Sermone hæc vox (*Xìng*) idem eſt, quod Sanctus,Sancta,Sanctum; & in libris doctrinæ Chriſtianæ à quibuſdam Sancti Euangelij Miniſtris prælo mandatis reperìtur iſta vox (*Xìng*) ad nominandam Sanctiſſimam Trinitatem, Chriſtum Dominum, Beatam Mariam, & cæteros Sanctos. Quæritur, Vtrum quando in præfatis libris ſeſe offert occaſio, vt nominetur Magiſter Chinarum *Kùm fù cù*, vocatus, vel mandatum Regis Chinarum, vel cæteri Reges, qui communitèr in illo Regno,vt Sancti reputantur,cum ſint Infideles,& Idololatræ,poſſimus nè,& ſit licitum nobis Chriſti Miniſtris nominare ſupradictos hoc nomine (*Xìng*).

Cenſuerunt, non poſſe aliquid firmari circa vocem hanc, eiuſue vſum, niſi præhabita cognitione Idiomatis, eiuſque veræ, & propriæ ſignificationis: cæterùm ſi eadem vox in Regno Chinarum habet latitudinem, poſſe Miniſtros ea vti, ſi verò reſtringatur ad ſignificandam veram, & perſectam Sanctitatem, nullatenùs poſſe.

Quintodecimò. In multis Temblis Idolorum illius Regni inuenitur vna Tabula deaurata,& collocata ſuper vnam Menſam, vel Altare, & omnibus ornamentis Candelarum, Roſarum, Odoramentorum munita, & ornata, qua in Tabula ſcriptæ ſunt litteræ, vel characteres ſequentes. *Hoàm ty vàn ſù y vàn vànſù y*. Hoc eſt. Viuat Rex Chinarum ad multa annorum millia; & ante præfatam Tabulam mos eſt inter illos Idololatras ſacrificare,bis, vel ter in anno,& facere genuflexiones in honorem, & reuerentiam illius. Quæritur ſi Miniſtri Chriſti Domini poſſimus in noſtris Eccleſijs collocare huiuſmodi Altare cum Tabula, & circunſtantijs prædictis,& hoc ante Altare, vbi Sacerdotes Dei ſacrificant Oblationem immaculatam.

Cenſuerunt, excluſis Sacrificijs, & Altari verè, & propriè dicto, cætera, quæ redolent tantummodò Cultum ciuilem, aut poſſunt ad illum reduci, permitti poſſe.

Sextodecimò. Quæritur, ſi in illo Regno licebit Chriſtianis orare,& Sacrificium facere Domino Deo noſtro pro ſuis defunctis, qui in ſua Infidelitate ab hac Vita diſcendunt?

Cen-

Cenſuerunt, ſi verè in Infidelitate decedunt, omninò non licere.

Decimoſeptimò. Si tenemur Prædicatores Euangelij prædicare in illo Regno *Chriſtum Crucifixum*, & oſtendere eius Sanctiſſimam Imaginem, maximè in Eccleſijs noſtris. Cauſa huius dubitaiionis eſt, quod Gentiles ſcandalizantur ex tali Prædicatione, & oſtenſione, & iudicant maximam eſſe ſtultitiam.

Cenſuerunt, nulla prudentia, aut prætextu differendam eſſe Doctrinam Paſſionis Chriſti poſt Baptiſmum, ſed omninò præmittendam: Ad actualem verò prædicationem Chriſti Crucifixi, licèt non teneantur Miniſtri Euangelici in ſingulis concionibus, ſed ad proponendum Verbum Dei, ac Diuina Myſteria prudentèr, & opportunè, & ad illa pro Cathecumenorum captu explicanda, non tamèn à ſermonibus Paſſionis Domini Noſtri abſtinere tenentur, ea ratione, quod Gentiles indè ſcandalum ſumant, aut ſtultitiam putent.

Cenſuerunt etiam conueniens eſſe, vt in Eccleſijs Imagines habeantur Chriſti Crucifixi, & ideò curandum, vt quoad opportunè fieri poteſt exponantur.

DECRETVM

Sacræ Congregationis de Propaganda Fide habitæ die XII. Septemb. M.DC.XLV.

REferente Eminentiſſimo D. Cardinali Ginetto, ſupraſcripta Quæſita vnà cum Reſponſis, & Reſolutionibus Congregationis Theologorum ad eorumdem quæſitorum examen ſpecialitèr inſtitutæ. Sacra Congregatio Eminentiſſimorum D.D. Cardinalium de Propaganda Fide, præfata Reſponſa, & Reſolutiones approbauit: & eadem Congregatione ſupplicante, Sanctiſſimus Dominus Noſter ad conſeruandam vniformitatem in Prædicatione, eiuſque Praxi,

om-

omnibus, & ſingulis Miſſionarijs cuiuſcumque Ordinis, Religionis, & Inſtituti, etiam *Societatis Ieſu*, in Regnis Sinarum, aut Chinæ pro tempore exiſtentibus, vel extituris, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, Sanctitati Suæ, & Sanctæ Sedi Apoſtolicæ ſpecialitèr reſeruatæ, diſtrictè præcipiendo mandauit, quatenùs præfata Reſponſa, & Reſolutiones diligentèr obſeruent, illiſque in Praxi vtantur, ac ab alijs, ad quos pertinebit, obſeruari, & practicari faciant, donec Sanctitas Sua, vel Sancta Sedes Apoſtolica aliud ordinauerit.

Romæ, Typis Reu. Cam. Apoſt, M.DC.XLV.

Superiorum permiſſu,

BIBLIOTECA VITTORIO EMANUELE ROMA